

Kunczéné Fellegi Katalin

Biográfia

Személyes adatok

név: Kunczéné Fellegi Katalin

telefonszám: +36 30 948 5106

e-mail cím: katalin.kuncze@gmail.com

Kunczéné Fellegi Katalin az Eötvös Lóránt Tudományegyetem matematika-fizika szakán végzett, majd informatikát tanult.

Dunaharasztn, a Baktai Ervin Gimnáziumban kezdett tanítani. Öt évvel később Szigetszentmiklóson, a Csonka János Szakmunkás Iskola két szakközépiskolai osztályában lett matematika tanár. Ezt követően egész pályafutását itt töltötte, 40 évig tanított. 1980-tól megyei szakfelügyelőként is dolgozott, Pest megyében 23 iskola tartozott hozzá. Amikor a szakfelügyelői rendszer megszűnt, szaktanácsadó, majd szakértő lett.

1980-tól nyugdíjazásáig érettségi elnök, az Országos Középiskolai Tanulmányi Versenyben a szakközépiskolai vonal szakmai bizottságának tagja. 20 évig a Magyar Speciális Olimpia Bizottságnak, majd 16 évig az elnökségnek volt a tagja. Nyugdíjazása után még részt vett a Virágos Magyarország Mozgalomban, majd fokozatosan adta le a feladatokat.

Most boldog, békés falusi nyugdíjas.

Hogyan került kapcsolatba a mozgalommal és mi volt benne a szerepe?

Pollák Erika hívta fel a férjem figyelmét a mozgalomra, kérdezve, hogy vajon engem érdekelne-e. Ezt követően találkoztam személyesen Kokics Tiborral és Pollák Erikával, így kezdődött. 1995-ben lettem Magyarországon a mozgalom fővédnöke, 21 éven keresztül töltöttem be a tisztséget. 1996-tól az Entente Florale Europe európai szervezőbizottságának magyar tagjává választottak.

Megyéenkénti régiókra osztottuk az országot. A hivatalok az útiköltségekben segítettek, hogy a főkertészek, kertészek el tudjanak menni a településekre zsűrizni. Amikor egy település részt vett a nemzetközi versenyben, akkor már tavasszal előre megterveztük, hogy mikor megyünk segíteni a felkészüléshoz <https://viragosmagyarorszag.hu/content/dokumentumtarst>. Ez 5-6 alkalmat jelentett. Én a lelkesedésemmel vettem részt a felkészítésben, volt, aki a turizmus képviseletében mondta el a feladatokat. Sokszor jött velünk Kanászné Szandy Éva (*volt zsűritag, a szervezőbizottság örökös tagja*), aki szakmailag segített. Előfordult, hogy nem vették figyelembe a tanácsainkat, de utólag elmondták a település vezetői, hogy mégis meg kellett volna fogadni a javaslatokat, mert mondjuk aranyérem helyett „csak” ezüstöt kaptak.

Amikor az alapvető működéshez, például szóróanyagokra kellett forrás, azt mindig a Magyar Turizmus Zrt. biztosította, ezzel nekünk nem volt feladatunk. Ahogy megszűntek a főkertész munkakörök és az önkormányzatok sem tudtak már segíteni, akkor drasztikusan megemelkedtek a költségek.

Már öt-hat éve nem veszek részt a mozgalom munkájában. Hiányzik, de egyszer el kellett dönteni, hogy befejezem. Horn Gyula miniszterelnöksége idején kezdtem, és Orbán Viktor idején is ott voltam még. Mindegyik miniszterelnök támogatta a mozgalmat, én a feleségeken keresztül tartottam a kapcsolatot. Lévai Anikó Asszony is nagyon segített.

Mi az értéke a mozgalomnak és mit üzen a jövő számára?

Számomra a legfontosabb érték a közösségteremtés és egymással szót érteni. Amikor azért kellett tenni, hogy minden gyönyörű legyen, majd azt meg lehessen mutatni a külföldieknek is, akkor politikai pártállástól függetlenül mindenki együtt dolgozott. Én ezt üzenném a jövőnek is.

Mindig a választás éve volt a legnehezebb. Amikor például Tata megnyerte a nemzetközi versenyt, nem sokkal később az önkormányzati választáson a korábbi polgármester nem kapott újra bizalmat. Kértem, hogy a díjkiosztón legyen ott mind a két polgármester. Az előző megdolgozott érte, de a nemzetközi felkészülést már az újnak kellett leveleznielnie, ezért a siker mindkettejüké. Nagyon megható volt, ezt a példát is üzenem a jövőnek.

Milyen személyes kötődése van a mozgalomhoz? Miért szereti?

A mozgalom munkájába teljesen beleszerettem, nagyon élveztem. Tavasztól kezdtük el járni a településeket, a legkisebb falvakba is eljutottam. A települések köre folyamatosan bővült, volt olyan, hogy egy évben 500 település jelentkezett a versenyre. Hajnalban elindultunk, és egy nap alatt négy-öt kis faluban is jártunk. Előre megmondtuk, hogy mennyi időt tudunk egy-egy helyen maradni, mégis mindenhol meg akartak vendégelni bennünket. Volt olyan, hogy este 10 órakor értünk haza.

Elmondtuk, hogy a kertekben mennyire gyönyörű minden, de ki kell jönni a kerítésen kívülre is. Az volt a szlogenünk, hogy eddig bent, magadnak szerezteél örömet, ha kijössz a kerítésen kívülre, akkor mindenkinek, aki arra jár. Még az idegenek is láthatják, hogy mennyi szépség van a településen. Mindig azt gondoltam, ahol ápoltság van, ott tisztaság is van, már nem dobják el a szemetet csak úgy. Fontos volt az esztétika is. Mindig megjegyeztük, hogy ne ültessenek használt autógumikba virágot, ne építsenek az Alföldre sziklakertet, mert az nem odavaló.

A települések lakói elkezdtek versengeni egymással, fontos volt, kinek szebb a portája. Mondtuk, hogy nincs szükség holland fajtákra, inkább ültessenek magyar növényeket. Szereztünk a vízművektől olyan díjakat, ami lehetővé tette, hogy bizonyos mennyiségű vizet a lakosság ingyen használjon locsolásra, de csak a kerítésen kívüli növényekhez. A mozgalomban eltöltött 21 év alatt nagyon sok mindent megtanultam.

A nemzetközi díjkiosztót mindig más ország rendezte meg, és arra az időre szervezték az éves megbeszéléseket is. Ennek köszönhetően beleláthattam más kultúrákba is. Amikor elkezdtem a munkát, akkor még 12 ország versenyzett, köztük Portugália, Franciaország, Anglia is.

Miért érdemes a mozgalomban részt venni?

Nagyon sokat változtak a hazai települések és erre nagyon büszke vagyok. Fontos volt számomra a mozgalom közösségteremtő ereje és a településeken az életminőség javulása. Tisztábbak, rendezettebbek lettek a falvak és a városok, példát tudtak mutatni egymásnak. A zsűritagok a tudásukat adták és a szeretetet kapták, a munkáért senki sem kapott pénzt.

A külföldi zsűri tagjai között voltak, akik először jöttek Magyarországra. Meglepődtek, hogy mi is fel tudunk mutatni szép településeket. A külföldi zsűrit inkább az emberség, a közvetlenség, a vendégszeretet fogta meg. Látták, hogy a települések lakói a szívüket beletették a munkába, ha nem is volt elég pénzük. Például a német és az osztrák településeken már megoldódott a villanyoszlopok helyzete, nálunk még nem. A zsűri mindig elfogadta és tudta, hogy annak kiváltása milyen összegbe kerül, ezt mindig meg is jegyezték. A nemzetközi zsűri nagyon szeretett hozzánk jönni. Az önkormányzatok egymást segítették. Amikor például a nemzetközi versenyben Sárospatak indult a város, és Dombrád a falu kategóriában, akkor a kettő között, a nemzetközi zsűri haladási útvonalán lévő minden településen rendbe tették a portákat. Úgy szerveztük, hogy a Közút a verseny előtti időszakban nyírja le a versenyző települések területein a fűvet, a MÁV a vasúti pályák, állomások környékét tette rendbe.

Milyen nehézségei voltak a VMO-nak és milyen kihívásai lehetnek a későbbiekben?

Nekem mindig az emberi oldal számít. Már idősök vagy talán nem is élnek azok, akik akkor vezették a településeket, amikor ott jártam a zsűri tagjaként. Volt olyan eset egy választást követő váltásnál, hogy az új polgármester nem akart eljönni a nemzetközi vacsorára. Pedig egy polgármester a városát képviseli, el kell adnia a várost, és ha tetszik, ha nem, ezért lelkesedni kell. Úgy tűnt, a nagyobb városokban inkább a dicsőséget szerették, a munkát már kevésbé. Volt olyan helyzet, amikor nem volt összhang a főkertész és a gazdasági

vezető között. Kértük, hogy jöjjön velünk egy szakember, aki az előre kijelölt útvonalon végigvisz bennünket, és meg tudjuk beszélni vele a teendőket. Sokszor azt éreztük, hogy teher számukra a jelenlétünk.

Amikor én még részt vettem a VMO mozgalomban, 12 európai ország városai és falvai versengtek egymással. Mostanra, ha jól tudom, a résztvevők száma a felére csökkent. Ez nem tölti el optimizmussal az embert a jövővel kapcsolatban. Magyarországon örömmel látom, hogy a Magyar Turisztikai Ügynökség odafigyel a VMO munkájára, szervezi, bonyolítja és támogatja a versenyt. Jó lenne, ha a lelkesedés töretlen lenne a jövőben is, mert a helyi sikerek pozitívan változtatják meg az adott település, ezen keresztül pedig az ország képét, a sikeres nemzetközi szereplés pedig jó hírünket erősíti Európában. Én ebben reménykedem.

Milyen emlékek jutnak az eszébe a mozgalomhoz kapcsolódóan?

Mindig nehéz volt kiválasztani azt a hazai falut, aki részt vehetett a nemzetközi versenyen, mert nagy kérdés volt, vajon tudja-e képviselni a megfelelő színvonalat azon a szinten is. Csemő volt az első ilyen település falu kategóriában. Írországból volt a díjkiosztó, amikor Csemő bronzérmes lett. A falu úgy fogalmazta meg önmaga számára ezt a díjat, hogy ők Európa harmadik legszebb faluja. Ezzel a megjelöléssel adták be sorra a pályázatokat és meg is nyerték azokat. Amikor először odamentünk, talán két szilárd burkolatú út volt a településen. 10-15 év alatt elérték, hogy ma már a tanyákhoz is ilyen út vezet. Felújították az óvodát, iskolát, bölcsőde, könyvtár épült. Ilyen szintű fejlődést sehol sem tapasztaltam, mint Csemőn. Úgy használták fel a verseny dicsőségét, hogy mindannak, amit kaptak, látható nyoma van. Átvették Kovács Zoltán egynyári fajtáit, az ott élő Marosi Mihály kertész foglalkozik a termesztésükkel. Nekem Csemő kiemelkedő példa volt. Sokat jártam ott, azóta díszpolgár is lettem.

A VMO kezdeményezésére indult az „Ültessünk 2000 darab fát 2000-ben” akció. Kokics Tibor ismertségének köszönhetően megkaptuk a fákat a faiskolákból, kertészetekből. Tökölön, ahol lakunk, akkor indítottam el a Virágos Tököl Egyesületet. A Sportcsarnok avatásán éppen ott volt Orbán Viktor is, ezért azt szerettem volna, hogy Ő ültesse el velünk együtt a fát. Végül Nemeskürty István vett részt a faültetésben, ami nagyon szépen megmaradt. Minden településen ünnepélyes esemény volt a faültetés.

Zsúriztunk a somogyi Hosszúvíz egyutcás településen is, ahol csak 52 ember élt. Mesélte a polgármester, hogy szinte bolondnak tartották, amikor elkezdte lenyírni az árkokat. Később saját maga a kerítés és a járda közötti részt géppel felásta, bevetette és így egyre több embert tudott a példamutatással meggyőzni arról, hogy locsolják, gyomlálják ezeket a területeket. Végül a hosszú utca mindkét oldalán virágos mező díszlett.

Kokics Tibor ismerte a falvak, kisebb városok vezetőit, így bárhol megjelentünk, mindenhol nagyon kedvesen fogadtak bennünket, bemutatták a települést. Minden portára be kellett köszönnünk, számukra ez nagyon lelkesítő volt. Voltam olyan kis faluban Baranyában, ahol a Kiszeg testület tagjai 40 C - os melegben a szokásos fehér ingben, ünnepélyesen felöltözve, örömmel vártak bennünket. Mondták, hogy még a megyétől sem járt náluk eddig soha senki. A faluban annyira örültek nekünk, hogy mindenhova behívtak bennünket, megvendégeltek pogácsával, süteménnyel.

Nagy élmény volt, amikor 12 ország képviselőjében a nemzetközi zsűri eljött az első Aranyérmes faluba, Géderlakra. Az ott lakók nem aludtak előtte egy héttig, annyit dolgoztak, hogy minden rendben legyen.

Mindig az én feladatomban volt, hogy elmondjam mindenkinek a falvakban, hogy a kerti törpéket, a gólyákat ki kellene venni az előkertekből, mert a zsűrinek nem fog tetszeni. Megtették, de amint a zsűri elment, azonnal visszakerült minden a helyére.

Lejegyezte: Megyesi Éva